

Síla myšlení - Také jsi dárce?

Pro všechny, kteří jsou energeticky na dně...

Přisedl si ke mně v čekárně u lékaře. Čekala jsem strašně dlouho, číst se ve špatně osvětlené chodbě nedalo a už jsem byla opravdu vyštavená.

— Čekáte dlouho?

— ... Dlouho, – odpověděla jsem. – Už víc než dvě hodiny.

— Copak nemáte ten lísteček?

— Mám, – řekla jsem sklíčeně. – Jenomže pořád berou někoho mimo pořadí.

— Tak se ozvěte, – navrhl mi.

— Na to nemám sílu, abych se s nima hádala, – přiznala jsem. – I tak jsem sem sotva dolezla.

Pozorně se na mě zadíval a pak se soucitně zeptal:

— Dárce?

— Proč „dárce“, divila jsem se. – Žádný dárce nejsem...

— Ale ano, jste dárce! Vždyť to vidím...

— Ale prosím vás, to je nesmysl! Krev jsem darovala jednou jedinkrát v životě, ještě na škole. Omdlela jsem při tom a od té doby by mě tam nikdo nedostal.

— Často se vám stává, že omdlíte?

— Ne... No, někdy se to stane. Z ničeho nic někdy upadnu. Jdu a seknu sebou. Nebo i vsedě. Spadnu ze židle. Nebo prostě usnu... To se mi fakt stalo.

— Není se co divit. Nezůstala vám téměř žádná životní síla. Máte zdroje na nule.

— Co mám na nule?

— Zdroj životní energie, opakoval trpělivě.

V tu chvíli jsem si ho opravdu pozorně prohlédla. Byl to sympaťák, ale bylo na něm něco zvláštního. Vypadal jako mladý člověk, určitě ne víc než třicet, ale ty oči! Byly to oči moudré želvy, zdálo se, že ty oči září a bylo v nich tolik porozumění a soucitu, že jsem doslova oněměla.

— Jste často nemocná? – ptal se.

— Ne, ani ne! Málokdy marodím. Jsem docela odolná. Jen jsem trochu mrňavá a hubená, no.

— Vztahy s rodiči asi nic moc, co?

— Hm, to je tedy fakt, přiznala jsem mu. Tátu si vlastně moc nepamatuju, rozešli se s mámou už dávno. No a s ní... ta mě doteď má za malou, pořád mě nutí žít podle jejího a něco vyžaduje, vyžaduje a vyžaduje...

— A co vy?

— Když na to mám, tak se s ní hádám. A když ne, tak prostě brečím.

— A je vám pak líp?

— To tedy moc ne. Vždycky až do příští hádky. Nemyslete, že je to snad každý den. Jednou, dvakrát do týdne... někdy třikrát.

— A zkoušela jste prostě jí nedávat energii?

— Jakou energii? Jak nedávat? – nechápala jsem.

— No – podívejte. Vaše matka vyvolá scénu. Vy se do toho zapojíte. Všimněte si toho slova: – „zapojíte se“. Jako nějaký elektrický přístroj. A matka se napájí vaší energií. Když scéna skončí, ona se cítí dobře a vy pod psa. Je to tak?

— No je, musela jsem mu dát za pravdu. Ale co s tím mám dělat?

— Nezapojujte se, poradil mi. Jiná cesta není.

— Jak se nemám zapojit, když mi nedá pokoj a pořád na mě doráží? – rozčilila jsem se. Zná mě jako svý boty, všechna má slabá místa!

— To je právě ono... Slabá místa – ta jsou jako tlačítka. Stiskne tlačítko – zapojíte se. A když to „probíjí“, dochází k úniku energie. To se učí ve škole při fyzice.

— Hm, něco takového si pamatuju...

— Fyzikální zákony platí pro všechna tělesa, víte? Pro člověka taky. Jenomže ve škole života hrozně často propadáme a chodíme za školu.

— Jak člověk může chodit za školu života?

— Úplně snadno! Život vám dá nějakou lekci, vám se ji nechce učit, tak zdrhnete.

— Cha! Docela ráda bych někdy zdrhla. Pořád mi to v životě nějak nejde.

— Tak to bývá. Dokud lekci nezvládnete, dostáváte ji k učení znovu a znovu. Život je dobrý učitel. Vždycky stoprocentně úspěšný!

— Já tedy nemám sílu na těch jeho lekcích vysedávat. Dneska už jsem musela k doktorovi, jak se cítím. Sotva táhnu nohy.

— A to je pořád?

— To ne. Ale někdy to na mě padne. A minulý týden byl takový celý.

— Co se vám stalo minulý týden?

— Nejlepší na tom je, že vlastně nic zvláštního! Obvyklá rutina.

— Tak mi o té rutině povězte. Jestli se vám tedy chce.

— Co by ne? Říkám, samé hlouposti. Samozřejmě, párkrát jsem se chytla s mámou. Jako vždycky. V práci se nic zvláštního nedělo, žádná honička. Trochu jsem se porafala se směnařkou, ale nijak zvlášť. Ani doma večer jsem nic nepřeháněla, pravda, dost jsem visela na telefonu, pomáhala jsem rozmotat jednu situaci... Ale cítím se, jako bych celý týden skládala uhlí!

— No, možná, že jste skládala, ani jste si toho vlastně nevšimla. Jakou situaci jste to rozmotávala po telefonu?

— Ale, to je opravdu hloupost. Kamarádka má problémy, víte, potřebovala se zkrátka vypovídat. Tak jsem jí nastavila ucho, no.

— A vypovídala se?

— No zdali! Každý večer půldruhé hodiny, to by se vypovídal každý!

— A vy?

— Co já?

— Vy jste se taky vyovídala?

— Ale ne, já jsem ji přece poslouchala! Tak samozřejmě, utěšovala jsem ji, snažila se ji podržet, dávala všelijaké moudré rady. Ale sama jsem si jí nestěžovala, ta teď na mě nemá pomyslení, má svých starostí dost.

— Něco vám řeknu: nedělala jste jí žádné velké ucho, ale docela obyčejný kýbl na špínu. Vylila si u vás všechno negativní a vy jste jí za to poslala všechnu svou pozitivní energii formou rad a podpory. A sama jste si přitom nijak nepomohla!

— Přátelé se přece musí navzájem podporovat, ne!?

— No právě že: navzájem. Jenomže u vás ta podpora běží jen jedním směrem. Vy jí podpoříte, ale ona vás ne.

— To nevím... Copak jí můžu odepřít pomoc? Vždyť jsme přítelkyně!

— Ty vy jste její přítelkyně. A ona vás jen využívá. Když chcete, věřte, když nechcete, tak si to prověřte. Hned prvním slovem rozhovoru si jí schválně začněte stěžovat na svoje problémy a sledujte, co bude. Budete se divit, kolik vám tahle metoda ušetří energie.

— No, tak to by nebylo špatné. Tedy pokud jde o tu energii, trochu víc bych jí brala, to ano.

— Říkáte, že by to nebylo špatné... ale vždyť sama svou energií strašlivě plýtváte!

— Já jsem nad tím takhle nepřemýšlela. Z tohoto úhlu pohledu jako... I když teď, jak vás poslouchám, je to přesně tak. Vždycky s ní mluvím... a pak se cítím, jako bych na nádraží nakládala vagóny.

— Spíš ona naložila vás. A vy jste ten její náklad beze všeho vzala na sebe. Máte to zapotřebí?

— No jasně, že nemám... Mám svého dost. Problémů až po střechu.

— Jaké?

— Ale různé. Například můj muž. Teda – bývalý. Mám ho ráda. Čistě jako člověka, chápete. Možná i o něco víc. On už dnes má jinou rodinu. A nejde jim to. Ona ho doslova rozhodila. A mě je ho líto, je to hodný člověk. A přece jenom – blízký...

— A když se takhle nad tím trápíte, máte z toho radost?

— Co vás to napadá! Jakou radost??? Je to hrozné trápení! Pořád jen přemýšlím, jak bych mu pomohla, ale nevím jak ...

— Kolik je mu let?

— Je o něco starší, než já. Ale to přece není důležité!

— Je to důležité. Dospělý člověk si přece umí své problémy řešit sám! Pokud tedy chce, samozřejmě. Pokud si nezvykl přenášet je na druhé. Mluvíte s ním někdy?

— No jistě! Chodí za dětmi. A popovídat si. Postěžovat, jak je mu těžko.

— A vy ho litujete, co?

— To dá rozum, že ho lituju! Trhá mi to srdce. Trápí se...

— Zatímco vy se máte dobře.

— Ale ne, já se taky trápím.

— Tak se nad tím zamyslete. Čím mu asi tak můžete pomoci? Že k jeho trápení přidáte to svoje?

— Ne, to ne! Ale najde u mě to, co doma nemá. Porozumění... podporu... laskavost...

— A co vy za to máte?

— Nevím. Snad vděčnost..?

— Aha. Takže on vám dá najevo vděčnost a odnáší si do té druhé rodiny to, co vy jste mu poskytla. Tam to od něj očekávají a on k tomu žádné svou vlastní dispozice nemá. Takže si to všechno nabere u vás. Víte, proč jste tak vyčerpaná?

— Ne. Vždyť proto jdu sem k tomu doktorovi, aby mi to řekl.

— Nic vám neřekne. Doktor léčí příznaky. Napíše vám vitamíny a možná nějakou masáž. A to je vše. Ale příčiny, ty zůstanou!

— Jaké příčiny?

— Vy se nemáte ráda. Pokoušíte se milovat druhé bez toho, abyste nejprve měla ráda sebe. To je neuvěřitelně energeticky vyčerpávající a nehospodárné. Proto se cítíte jako zmlácená.

— A co mám dělat?

— Radil bych vám konečně se podívat sama na sebe. A zamyslet se, jestli se musíte tak vydávat ze sil, jen aby druhým bylo dobře. A to na účet vaší vlastní životní energie! Shodte je ze hřbetu! Přestaňte být dárce. Aspoň na nějaký čas! A začněte se mít konečně ráda, začněte se hýčkat, začněte nabíjet sama sebe. Uvidíte, že za nějakou dobu, až se dobijete, začnete přímo zářit! Jako žárovka! Budou vám svítit oči. Srdce se zalije teplem. Uvidíte sama!

Mluvil zaníceně, oči mu plály a já jsem si pomyslela, že je to opravdu zajímavý člověk. Jak moudrý!
Kde ten asi pracuje?

— Vy mě tu učíte žít a sám jste taky nemocný, uvědomila jsem si najednou.

— Ale ne, já nejsem marod. Jsem elektrikář. Mám zrovna polední přestávku. A ta už končí, jak vidím... Tamhle jde parťák se štaflema, budeme měnit žárovky. Tak nashle a ať jste zdravá! Hlavně si to srovnejte duševně! Nechte dárcovství!

Zůstala jsem tam sedět s otevřenou pusou a jen jsem se dívala, jak vyskočil a přidal se k staršímu muži, který opravdu přicházel chodbou se štaflema na rameni. No tohle, vůbec jsem si předtím nevšimla, že má na sobě montérky! Za tím nejspíš byly ty jeho oči – nemohla jsem se od nich odtrhnout.

Najednou jsem cítila za hrudní kostí takové příjemné teplo, jako kdyby se do mě vlila nějaká životodárná síla. A dokonce jsem cítila, jak se mi opravdu síla navrácí. Fyzikální zákony platí pro všechna tělesa – i pro člověka – tak to přece říkal. Náhle jsem si jasně vybavila, jak nám ve fyzice kantor předváděl pokus se spojenými nádobami. Když se kapalina dolévala do jedné, zvedala se její hladina i v té druhé. A naopak. Zatímco jsme spolu mluvili, ten zvláštní elektrikář se se mnou podělil o něco, co v něm bylo – o životní energii, to je ono! A její úroveň v mém organismu se zvýšila. To znamená, že mi ji dal – a já jsem si ji od něho vzala.

Vyskočila jsem z lavice a řítila jsem se chodbou, abych elektrikáře dohonila.

— Počkejte! A jak je to s vámi? Znamená to, že vy jste taky dárce?

— Dárce, usmál se. Jenomže narozdíl od vás, já se o svou energii dělím dobrovolně, protože jí mám nadbytek!

— A jak to, že jí máte tolik? Je v tom nějaké tajemství?

— Je. Docela jednoduché. Nikdy nikomu nedovolím, aby mě vysál až do dna, aby mačkal tlačítka a zapojoval mě do něčeho, co není mou součástí. To je všechno.

Zašli s parťákem do nějaké kanceláře, aby tam seřídili světlo. Pomalu jsem šla chodbou zpátky a přemítala o tom, že stejně chci být dárcem. Ale nejdřív dočerpám tolik Lásky, aby se můj zdroj životní energie dobil až po okraj. A taky se naučím přinášet lidem světlo, jako ten zvláštní elektrikář s moudrýma očima.

Autor: Elfika